אתיא לאחלופי בראשון הא קא אתי רגל

שלישי ת"ר בראשונה כל מי שמצא אבידה

היה מכריז עליה שלשה רגלים ואחר רגל

אחרון שבעת ימים כדי שילך שלשה

ויחזור שלשה ויכריז יום אחד משחרב

בית המקדש שיבנה במהרה בימינו התקינו

שיהו מכריזים בבתי כנסיות ובבתי

מדרשות ומשרבו האנסים התקינו שיהו

מודיעין לשכיניו ולמיודעיו ודיו מאי משרבו

האנסין ידאמרי אבידתא למלכא רבי אמי

אשכח אודייא דדינרי חזייה ההוא יבר נש

דקא מירתת א"ל זיל שקול לנפשך דלאו

פרסאי אנן דאמרי אבידתא למלכא ת"ר

ועיין

יט סעי קיד ט מיי׳

ל) נ"ח בר רומחה, כ) תענית יט., ג) [גיר׳ רי"ף ולעולם אמר שמואל וגיר' רא"ש אמר רב יהודה כ) ולחמו כט.ז. ו) בס"ח: יש [נקנק בט.], ו) בט מ. אם מן העגלים מנא, 1) [דף לב. ד"ה ב"ד],

תורה אור השלם ון אָם לא קָרוֹב אָחִיּךְ אַלֶּיִּךְ וְלֹא יְדַעְתוֹּ אַלֶּיךְ וְלֹא יְדַעְתּוֹ וָאֲסָפְתּוֹ אָל תּוֹךְ בֵּיתֶךְ וְהָיָה עִמְּךְ עַד דְּרִשׁ אָחִיךְ אֹתוֹ וְהָשֵׁבתוֹ לוֹ: דברים כב ב

הגהות הגר"א [א] רש"י ד״ה רברבי כו׳. נ״ב אבל רמב״ם פי׳ להיפך וכן נ"י בשם ר"ח:

> לעזי רש"י ארעומימור"א להתעסק.

מוסף רש"י ראה היאך תשיבנו לו. שתהא נו השנה, שלא יאכל נכיתך כדי דמיו ותתבעס ממנו (דברים כב ב).

רבינו חננאל (המשך) רמאי. ופשטינז דלא מייתי כדאבוה דרב פפא. תלמוד ארץ ישראל שמע סימניה בהאי כנישתא לכנישתא אחריתי סימניה זהו רמאי וכן כיוצא בו: מתני' כל דבר שעושה ואוכל יעשה ואוכל אוקימנא עד י״ב חדש. תניא נמי הכי כל דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור מטפל בהן ב.... כל י״ב חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן עגלים וסייחים אם יכוליו לרעות מטפל בהז ל' יום. ותניא מטפל בוון ל יום. ווגיא אחריתי תרנגולת כבהמה גסה י"ב חדש וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו ג׳ ימים. ושאינו עושה ואוכל ימכור שנאמר והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו. שלא יאכיל עגל לעגלים. פי׳ לא תמכור עגל היום

ד) (אמי לאחלופי בשני. שמא יש שהוא סבור שאמר רגל שני:) אודיא דדינרי. כלי מלא זהובים: וזו היא ששנינו. במסכת תענית (דף יע.) בחוני המעגל: לאו וראו אם נמחת אבן טוען. אם נכסת אלא בנשתמש בהן. לאו דוקא נשחמש דאם נשחמש לר"ע נמי בגשמים שגבהו הגשמים למעלה הימנו יש גשמים יוחר מדאי ואתפלל עליהם שילכו: חיישינן לרמאי.

שמא שמע האובד מתאונן בין שכיניו טליתי נאבדה וזה יודע את סימניה וכשישמע את מולאה מכריז טלית מלאתי יקום ויתן סימניה הלכך אבידתא מכריז ואינו נותן לב לומר טלית זו אבדתי ואלו סימניה: אין לדבר סוף. דהשתא נמי מסיק אדעתיה ואמר אם טלית היא שמנאת אלו סימניה: אי אמרת בשלמא הבידתה מכריז. ולה מוכיר שם החפץ אלטריך תנא לאשמועינן דאע"ג דאמר האי טלית אבדתי לריך ליתן סימנין: אמרו ליה אין. כסבורין שאמר להן ידעיתון ביה דלאו רמאי הוא שכך היה לו לשואלן: מסתברא. שוה היה דעתן מתחילה ואין כאן משום מגיד וחוזר ומגיד: לא מייתי איניש חובה לנפשיה. וכשהביאו לב"ד בטוח היה שלא יעידו חובתו: בותבר' כל דבר שעושה וחוכל. אם אבידה זו דבר שיכולין להאכילו את שכר מעשיו כגון שור וחמור: יעשה ויאכל. ולא ימכור אותו המולא אם שהו בעליו מלדרשו שכל אדם נוח לו בבהמתו שהכירה בו כבר ולימדה לרלונו: רחה היחך משיבנו לו. שלח תאכילנו חלי דמיו שא"כ אין זו השבה: לפיכך. מפרש בגמרא ים: גבז' ולעולם. וכי עד עולם זקוק זה לטפל בטורח שמירה: שם דמיהן. מוכרן ומניח הדמים אללו: עגלים וסייחין. דקין שחין עושין מלחכה: מרנגולין. זכרים שחין מטילין בלים: כבהמה גסה. שעושה וחוכלת ומטפל בה י"ב חדש דיכול להאכילה דמי בלים: מטפל. אנשמיטר"א בלע"ז: הא דרעיא הא דפטומא. הא דקתני שלשה [חדשים] בארץ מרעה ובזמן הדשאים שאין טיפולו מרובה והא דקתני ל' [יוס] בומן שאין מרעה ולריך לפטמה על אבוסה ממה שבבית שדמיה יקרים: רברבי. [א] אוכלין הרבה הלכך ג' ימים דהא אוקימנא בזכרים: שלא יאכיל עגל לעגלים. מן העגלים שנמלאי לא יאכיל לו דמי עגל: עד כאן

לא פליגי. לעניין להתחייב באבידתו:

אבן שוען. מפרש בירושלמי כשם שהאבן אינה יכולה לימחות כך אין יכולים להתפלל על רוב טובה: שם דמיהן. לקתן "גבי עסקא דרב ספרא אפרש בע"ה: עד כאן לא פדיגי

חייב באחריותן כיון דלדידיה אסור להשתמש א"כ הוי שולח יד בפקדון ואפילו החזיר אין בכך כלום דהא ר"ע סבר בפרק המפקיד (לקמן דף מג:) דבעינן דעת בעלים אלא ודאי נשתמש לאו דוקא כדפרישית אלא בשכר שמוש שמותר להשתמש קחמר דלרבי טרפון דאית ליה דמותר להשתמש חייב באחריותן דבההוא הנאה דאי מיתרמי ליה זבינא שקיל להו וזבין בהו הוי עלייהו שומר שכר ולר"ע דאסור להשתמש בהן פטור אבל אם לא היה מותר להשתמש היה פטור לכ"ע והיינו כרבה:

יאבן מוען היתה בירושלים כל מי שאברה לו אבידה נפנה לשם וכל מי שמוצא אבידה נפנה לשם זה עומד ומכריז וזה עומד ונותן סימנין ונומלה וזו היא ששנינו יצאו וראו אם נמחת אבן המוען: ב*ותני'* יאמר את האבידה ולא אמר סימניה לא יתן לו יוהרמאי אע"פ שאמר סימניה לא יתן לו שנאמר יעד דרוש אחיך אותו עד שתדרוש את אחיך אם רמאי הוא אם אינו רמאי: גמ" אתמר רב יהודה אמר אבידתא מכריז ור"ג אמר גלימא מכריז רב יהודה אמר אבידתא מכריז דאי אמרת גלימא מכריז חיישינן לרמאי ר"ג אמר גלימא מכריז לרמאי לא חיישינן דא"כ אין לדבר סוף תנן אמר את האבידה ולא אמר את סימניה ה"ז לא יתן לְו אי אמרת בשלמא אבידתא מכריז הא קמ"ל אע"ג ראמר גלימא כי לא אמר סימנין לא מהדרינן ליה אלא אי אמרת גלימא מכריז אמר איהו גלימא ואמר איהו גלימא צריכא למימר כי לא אמר סימנין לא מהדרינן ליה אמר רב ספרא לעולם גלימא מכריז אמר איהו גלימא ואמר איהו סימנין ומאי לא אמר את סימניה ילא אמר סימנין מובהקין דידה: והרמאי אע"פ שאמר את סימניה ה"ז לא יתן לו: ת"ר בראשונה כל מי שאבדה לו אבידה היה נותן סימנין ונוטלה משרבו הרמאין יהתקינו שיהו אומרים לו צא והבא עדים דלאו רמאי את ומול כי הא דאבוה דרב פפא אירכם ליה חמרא ואשכחוה אתא לקמיה דרבה בר רב הונא אמר ליה זיל אייתי סהדי דלאו רמאי את ומול אזל אייתי סהדי אמר להו ידעיתון ביה דרמאי הוא אמרו ליה אין אמר להו אנא רמאה אנא אמרו ליה אנן לאו רמאי את קאמרינן אמר רבה בר רב הונא "מסתברא לא מייתי איניש חובתא לנפשיה: בותני" "כל דבר שעושה ואוכל יעשה ויאכל ודבר שאין עושה ואוכל ימכר שנאמר ישתמש יושתמש בדמים ר"ם אומר יישתמש ווהשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו בהן לפיכך אם אבדו יחייב באחריותן ר"ע אומר לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אין חייב באחריותן: גֹבִי׳ ולעולם אמר רב נחמן יאמר שמואל עד י"ב חדש תניא נמי הכי לכל דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור ממפל בהן עד י"ב חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניהן "עגלים וסייחין מטפל בהן שלשה חדשים מכאן ואילך שם דמיהן ומניהן אווזין ותרנגולין

מטפל בהם שלשים יום מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן אמר רב נחמן בר יצחק תרנגולת כבחמה גסה תניא נמי הכי יתרנגולת ובהמה גסה ממפל בהן שנים עשר חודש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן עגלים וסייחין מטפל בהן ל' יום מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן פאווזין ותרנגולין וכל דבר שמיפולו מרובה משכרו ממפל בהן שלשה ימים מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן קשיא עגלים וסייחין אעגלים וסייחין אווזין ותרנגולין אאווזין ותרנגולין עגלים וסייחין אעגלים וסייחין לא קשיא יהא דרעיא והא דפמומא אווזין ותרנגולין אאווזין ותרנגולין נמי לא קשיא יהא ברברבי הא בזומרי: ושאינו עושה ואוכל: תנו רבנן והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו שלא יאכיל עגל לעגלים וסיח לסייחין אווזא לאווזין ותרנגול לתרנגולין: מה יהא בדמים רבי מרפון אומר ישתמש וכו': עד כאן לא פליגי

קח א ב מיי פי"ג מהלי סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סמג עשרן על טוטייע נו סי' רסו סעיף ג: קמ ג מיי' שם הל' ממג שם: קי ד מיי שם הלי ג סמג רסו סעיף ה: קיא ה ו מיי׳ שם הל׳ ג ובמגיד משנה סמג שם טוש"ע שם סעיף ו: קיג ח טוש"ע ח"מ סי כט סעיף א: 'פי"ג מהל גזלה ואבידה הל' טו סמג שם טוש"ע ח"מ סי רסו סעיף כב: קשו י כ מיי׳ שם הלי יו טוש"ע שם סעיף

כה: כי. קבו ל מיי שם הלי טו טוש"ע שם סעיף קיו מ מיי שם הלי טו

קיח ג מיי שם הלי טו ובמגיד משנה טוש"ע שם סעיף כב: קים ס מיי׳ שם הלי טו טוש"ע שם סעיף

מוש"ע שם מעיף

שם פעיף כג: קבא פ מיי שם טוש"ע שם פעיף כד:

רבינו חננאל

הגשמים וכו׳. והנה מהלד ט"ו ימים היא. ואסיקנא לא שנא מקדש ראשוז יותר מדאי ת״ר משחרב ובתי מדרשות משרבו האנסין שאומרין אבדתא למלכא התקינו שיהא מודיע המוצאה לשכניו מתיירא. ת"ר אבן הטועין היתה בירושלים כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם וכו' פי' אבן גבוהה היתה בירושלים והיה ששנינו בפרק סדר תעניות השני אמר להן חוני נמחת אבז הטועיז. אבקש נחווו אבן ווטועין. אבקש רחמים שיפסקו הגשמים: מתני' אמר את האבידה ולא אמר את סימניה. מכריז ל)כדאמר האבידה לא אמר סימנין מובהקין י. והוא דאית סהדי דליתיה